

**Arthur
Conan
Doyle**

**DIABOLSKÁ
IZBA**

EUROPA

Arthur Conan Doyle

DIABOLSKÁ IZBA

ediciile
Penfield

Zvázok 8

Arthur Conan Doyle: Diabolská izba

Preklad © Barbora Kráľová (1, 2, 3, 7, 8, 10, 11)

a Martin Djovčoš (4, 5, 6, 9, 12, 13, 14) 2013

Redakčná úprava © Daniel Kováčik 2013

Návrh prebalu a grafická úprava © Martin Vrabec 2013 beeandhoney

Sadzba © Milan Beladič (www.beeandhoney.sk) 2013

Ako ôsmy zväzok edície Renfield vydalo © Vydavateľstvo Európa, s.r.o. 2013

Prvé slovenské vydanie

www.vydavatelstvo-europa.sk

ISBN 978-80-89111-96-1

Alonzo Doyle

Brazílska mačka

Ak má mladý muž nákladný životný štýl, veľké očakávania a známych spomedzi aristokracie, ale nemá žiadne peniaze, ba dokonca si ich nevie ani nijako zarobiť, má poriadnu smolu. Môj otec, ten dobrý, veselý, bezstarostný človek, bezvýhradne počítal so štedrosťou svojho bohatého staršieho brata, starého mládenca lorda Southertona a ani mu na um nezišlo, že by som si ja, jeho jediný syn, raz musel na živobytie zarábať prácou. Domnieval sa, že ak by som už nemohol ostať v jeho obrovskom sídle, zaiste by sa pre mňa našlo miesto v službách diplomacie, veď je to predsa oblasť, kde sú dvere pre ľudí z našej spoločenskej vrstvy stále otvorené. Nedožil sa toho, aby zistil, ako veľmi sa prerátal. Strýkovi aj štátu som bol ukradnutý ja aj moja kariéra. Len príležitostný košík zajacov či zopár bažantov z jeho revíru mi pripomenuli, že som dedičom honosného sídla a jedného z najbohatších veľkostatkov v krajine. Zrazu som si uvedomil, že som starý mládenec a salónny lev, žijem v niekoľkoizbovom apartmáne v nájomnom dome Grosvernor Mansions a venujem sa akurát tak strieľaniu hlinených holubov a pólu v hurlinghamskom klube. Každý mesiac bolo čoraz ťažšie presvedčiť maklérov, aby mi obnovili zmenky či požičiavať si peniaze na úkor ešte nezdedeného majetku. Cestu mi skrížil krach a ja som ho deň za dňom videl čoraz bližšie, jasnejšie a neodvratnejšie.

Nesmiernym bohatstvom neoplýval len lord Southerton, ani ostatní príbuzní na tom finančne vôbec neboli zle. Svoju bezútešnú situáciu som preto vnímal o to intenzívnejšie. Najbližší z nich mi bol Everard King, synovec môjho otca a môj bratranec, ktorý kedysi žil dobrodružným životom v Brazílii a teraz sa vrátil na rodnú hrudu, aby sa usadil na svojom majetku. Naša rodina nikdy nevedela, odkiaľ má toľké bohatstvo. V každom prípade musel mať peňazí na rozdávanie, pretože si kúpil statok Greylands, neďaleko Cipton-on-the-Marsh v Suffolku. Prvý rok, čo bol v Anglicku, som mu bol rovnako ukradnutý ako môjmu lakomému strýkovi, ale jedného letného rána

som na svoju veľkú úľavu a radosť konečne dostal od neho list, v ktorom ma žiadal, aby som ho ešte v ten deň prišiel navštíviť v jeho sídle Greylands Court. V tom období som sa už chystal na pomerne dlhú návštevu konkurzného súdu a toto prerušenie som vnímal ako zásah Prozreteľnosti. Keby som sa dostal do priazne môjho neznámeho príbuzného, možno by som sa predsa len vylízal z tejto kaše. Už len pre dobré meno rodiny ma nemohol nechať úplne zbankrotovať. Nakázal som komorníkovi, aby mi zbalil cestovnú tašku, a ešte v ten večer som sa vydal do mestečka Cipton-on-the-Marsh.

Prestúpil som v Ipswichi, odkiaľ ma menší miestny vlak dopravil do opustenej staničky ležiacej uprostred zvlnenej trávinatej krajiny s lenivou riekou s vysokými bahnitými brehmi, ktoré prezrádzali, že sme v blízkosti jej toku, a ktorá sa hadila údolím. Nečakala na mňa drožka (až neskôr som sa dozvedel, že môj telegram sa omeškal), najal som si preto v miestnom hostinci bričku. Pohonič, skvelý to chlap, si nevedel môjho príbuzného vynachváliť, a tak som sa dozvedel, že o Everardovi Kingovi už idú chýry po celom kraji. Usporiadúval podujatia pre školákov, sprístupnil svoje pozemky verejnosti, dával peniaze na dobročinnosť – skrátka, rozhadzoval na všetky strany a pohonič si to vysvetľoval len tým, že sa chce dostať do parlamentu.

Na telegrafnom stĺpe povedľa cesty sa odrazu objavil nádherný vták a ja som prestal sledovať pohoničov chválospev. Spočiatku som ho pokladal za sojku, ale na sojku bol priveľký a aj operenie mal príliš svetlé. Pohonič mal hneď naporúdzi vysvetlenie, že vták údajne patrí človeku, ku ktorému máme namierené. Zdomáčňovanie cudzokrajných tvorov očividne patrí medzi jeho záľuby a z Brazílie si priviezol rozmanité vtáctvo a zverstvo, ktoré mienil chovať v Anglicku. Len čo sme prešli bránami Greylandských záhrad, ponúklo sa nám za priehrástie dôkazov o spomínanej záľube. Keď sme sa viezli kľukatou príjazdovou cestou, zazrel som akéhosi drobného fľakatého jeleňa, pozoruhodného diviaka, známeho tuším ako pekari bielobradý, nádherne sfarbenú

vlhu, istý druh pásavca a nevšednú, ťarbavú šelmu, ktorá labami našľapovala dovnútra a ponášala sa na poriadne vypaseneého jazveca.

Pán Everard King, môj neznámy bratranec osobne, stál na schodisku svojho sídla. V diaľke kohosi zazrel a napadlo mu, že by som to mohol byť ja. Pôsobil veľmi príjemne a prívetivo. Bol to menší, územčistý, asi tak štyridsaťpäťročný muž s okrúhlou, bodrou tvárou, ohorenou tropickým slnkom a popretkávanou tisíckou vrások. V bielom ľanovom obleku, slamenom klobúku posadenom hlboko dozadu a s cigarou v ústach vyzeral ako naozajstný plantážnik. Takáto postavička by sa hodila skôr na verandu nejakého bungalova. Na obrovskom, kamennom, anglickom panskom sídle s masívnymi krídlami a palladiovskými stĺpmi pred vchodom pôsobila ako kuriozita.

„Bože dobrý!“ zvolal a letmo na nás pozrel ponad plece. „Bože dobrý, veď je to náš hosť! Vitajte, vitajte v Greylands! Milý môj bratranec Marshall, teší ma, že vás spoznávam a skutočne mi lichotí, že ste tento ospalý kút krajiny poctili svojou návštevou.“

Bol taký spontánne priateľský, že som sa pri ňom v okamihu uvoľnil. Jeho družnosť však bola naozaj potrebná, musela totiž vyvážiť moróznosť, priam neslušnosť jeho manželky – vysokej, strhanej ženy, ktorá prišla, keď ju zavolať. Hovorila vynikajúcou angličtinou, ale tuším mala brazílske korene, a preto som jej spôsoby ospravedlnil ľahostajnosťou voči našim zvykom. Ani vtedy, ani nikdy neskôr sa však ani len nepokúšala predstierať, že som na Greylands Court vítaným hosťom. Bola ku mne zvyčajne zdvorilá, z jej nevšedne veľavravných tmavých očí som však hneď v úvode vyčítal, že zo všetkého najviac si želá, aby som bol čím skôr späť v Londýne.

Lenže na to, aby ma roztrpčila zlá nálada bratrancovej ženy, som bol skrátka priveľmi zadlžený a priveľmi odhodlaný zahrnúť jeho majetok do svojich plánov, a tak som jej chlad ignoroval a opätovoľ neuveriteľnú vľúdnosť jeho privítania. Vynaložil všetko úsilie na to, aby mi urobil pohodlie. Moja izba bola jedna báseň. Úpenlivo ma prosil, aby

som sa neokúňal a povedal mu o čomkoľvek, čo by mohlo znásobiť moju spokojnosť. Mal som na jazyku, že po materiálnej stránke by mi v tomto smere skutočne pomohol bianko šek, ale vzhľadom na krátkosť našej známosti sa mi to zdalo trochu unáhlené. Večera bola vynikajúca, a keď sme si po nej zapálili havanské cigary a usrkávali z kávy, ktorá bola, ako mi neskôr prezradil, špeciálne spracovaná na jeho vlastnej plantáži, mal som pocit, že pohonič mal svätú pravdu, keď ho tak velebil, a že dobrosrdečnejšieho a pohostinnnejšieho človeka som jakživ nestretol.

Navzdory všetkej tej veselosti a добрote to však bol tiež muž pevnej vôle a výbušnej povahy. Presvedčil som sa o tom hneď na druhý deň ráno. Zvláštna averzia pani Kingovej voči mojej osobe bola taká silná, že pri raňajkách bola vyslovene protivná a len čo jej muž odišiel z miestnosti, o jej úmysloch viac nebolo pochyb.

„Najrýchlejšie sa do Londýna dostanete vlakom o štvrt’ na jednu,“ utrúsila.

„Ale ja som sa nechystal odísť dnes,“ odpovedal som úprimne, ba dokonca trucovito. Bol som rozhodnutý nedať sa touto ženou vyštváť.

„Ach tak, nuž ak myslíte, že to závisí od vás...“ nedopovedala a zahľadela sa na mňa s tým najbezočivejším výrazom v očiach.

„Som presvedčený,“ namietol som, „že pán Everard King by mi povedal, keby mu moja návšteva začínala byť na ťarchu.“

„Čo to má znamenať? Čo to má znamenať?“ ozvalo sa odrazu a hostiteľ vošiel do miestnosti. Začul moje posledné slová a pri letmom pohľade na naše tváre si zvyšok domyslel. Bucľatá, veselá tvár sa mu razom stiahla v zúrivom krči.

„Nechali by ste nás na chvíľu osamote, Marshall?“ opýtal sa. (Možno by som mal podotknúť, že sa volám Marshall King.)

Privrel za mnou dvere a chvíľu nato som počul, ako sa priduseným hlasom plným hnevu rozpráva so ženou. Takéto hrubé porušenie pohostinnosti ho očividne zasiahlo na tom

najcitlivejšom mieste. Nemám vo zvyku načúvať za dverami, preto som vyšiel na trávnik. Vzápätí som za sebou počul náhlivé kroky. Bola to lady s tvárou sinavou od rozrušenia a očami krvavými od plaču.

„Muž ma požiadal, aby som sa vám ospravedlnila, pán Marshall King,“ povedala stojac predomnou so sklopeným zrakom.

„Dost, pani Kingová, prosím, už nič viac nehovorte.“

Odrazu do mňa prudko zabodla čierne oči.

„Vy hlupák!“ zasyčala zúrivo, otočila sa na podpätku a odkráčala späť do domu.

Jej urážka bola taká nehorázna, taká neznesiteľná, že som sa nezmohol na nič a len som meravito stál a zmätene za ňou pozeral. Keď sa ku mne pridružil môj hostiteľ, stále som bol na rovnakom mieste. Už bol opäť vo svojej koži, veselý a buclatý.

„Dúfam, že sa vám moja žena ospravedlnila za tie hlúpe poznámky pri stole,“ opýtal sa.

„Ale áno, pravdaže áno!“

Chytil ma popod pazuchu a prechádzal sa so mnou hore-dolu po trávniku.

„Nesmiete si to brať k srdcu,“ vysvetľoval mi. „Nesmierne by ma zarmútilo, keby ste svoju návštevu o hodinu ukončili. Pravda je taká, a ja nevidím nijaký dôvod, prečo by medzi príbuznými mali byť nejaké tajnosti, že moja žena je neuveriteľne žiarlivá. Neznesie ani pomyslenie na to, že by sa mal niekto medzi nás čo i len na chvíľu postaviť a je jej jedno, či je to muž alebo žena. Najšťastnejšia by bola, keby sme boli sami na opustenom ostrove zahĺbení do nekonečného dôverného rozhovoru. Možno vám to trochu osvetlí jej správanie, ktoré, pravda, v tejto konkrétnej veci nemá ďaleko od posadnutosti. Sľúbte mi, že na to viac nebudete myslieť.“

„Nie, nie, pravdaže nie.“

„Nuž, tak si zapáľte túto cigaru a poďte si so mnou pozrieť môj zverinec.“

Prehliadka nám zabrala celé popoludnie a ja som videl vtáky, šelmy, ba dokonca plazy, ktoré priviezol. Niektoré

zvery boli len tak voľne pustené, iné boli v klietkach a zopár sa ich potulovalo aj po dome. So zápalom rozprával o ich úspechoch a zlyhaniach, narodeniach a úhynoch, a keď pred nami z trávy vyletel nejaký pestrofarebný vták alebo keď sa nejaké zaujímavé zviera odkradlo do húštiny, výskal nadšením ako školák. Nakoniec ma viedol chodbou, ktorá sa ťahala z jedného krídla domu. Na jej konci boli ťažké dvere so zasúvacou okenicou a vedľa nich vytŕčala zo steny železná rúčka pripevnená na koleso a bubon. Po strane uličky bol rad masívnych mreží.

„Teraz vám ukážem klenot mojej zbierky,“ prezradil mi. „Odkedy uhynulo mláďa v Rotterdame, je to jediný exemplár v celej Európe. Ide o brazílsku mačku.“

„A čím sa líši od hocijakej inej mačky?“

„To hneď zistíte,“ odvetil mi pobavene. „Boli by ste taký láskavý, odsunuli tú okenicu a nakukli dovnútra?“

Urobil som, o čo ma žiadal a našiel som sa hľadiť do veľkej, prázdnej miestnosti s kamennými dlaždicami a drobnými, zamrežovanými oknami na náprotivnej stene. V zlatistej škvrne slnečného svetla v strede miestnosti vylihoval obrovský tvor – ozrutný ako tiger, no čierny a hladký ako eben. Bola to jednoducho obrovská a veľmi dobre udržiavaná čierna mačka, ktorá si len tak leňošila a vyhrievala sa v žltom jazierku slnečných lúčov ako všetky ostatné mačky. Bola taká ladná, taká pevná a tak jemne a pokojne diabolská, že som od toho otvoru nemohol odtrhnúť zrak.

„Je nádherná, čo povieť?“ opýtal sa ma hostiteľ nadšene.

„Úchvatná! V živote som nevidel ušľachtilejšie stvorenie.“

„Poniekto si myslia, že je to čierna puma, ale verte mi, nie je to žiadna puma. Tamten kúsok má od hlavy až po chvost okolo troch metrov. Pred štyrmi rokmi to bol len taký čierny chumáčik, z ktorého vykúkal pár žltých očí. Je to vlastne kocúr, kúpil som ho ako mačiatko len pár dní po narodení v divočine pri prameni rieky Rio Negro. Jeho matka roztrhala na kusy zo desať ľudí, museli ju preto ubodať na smrť.“

„Takže sú dravé?“

„Sú to tie najzákernejšie a najkrvilačnejšie stvory, aké kedy chodili po zemi. Len sa zmieňte o brazílskej mačke nejakému Indiánovi z vnútrozemia a uvidíte, ako sa rozklepe. Viac im chutí ľudské mäso ako zvieracie. Tento kocúrik ešte neokúsil ľudskú krv, ale keď sa tak stane, nebude mať zľutovanie. Zatiaľ vo svojom brlohu znesie iba mňa. Dokonca ani paholok Baldwin sa k nemu neodváža. Ja som mu matkou i otcom.“

Odrazu na moje prekvapenie otvoril dvere, prešmykol sa dovnútra a hneď ich za sebou zavrel. Keď obrovská, svižná šelma začula jeho hlas, zodvihla sa, zívla a začala si maznavať šúchať okružlu, čiernu hlavu o jeho bok, a on ju pritom potľapkával a hladkal.

„Na miesto, Tommy, okamžite!“ prikázal mu.

Obrovská mačka odkráčala na jednu stranu miestnosti a skrútila sa pod mrežovanou striedkou. Everard King vyšiel von, chopil sa spomínanej železnej rúčky a začal ňou krútiť. Tým spustil do pohybu rad mreží v uličke, ktoré sa začali posúvať drážkou v stene, ohradili mačku spredu, a tak vznikla v miestnosti účinná klietka. Keď rad mreží zapadol celkom na svoje miesto, znova otvoril dvere a pozval ma do miestnosti, v ktorej razil štiplavý, zatuchnutý pach typický pre obrovského cicavca.

„Robíme to takto,“ vysvetľoval mi. „Cez deň mu nechávame výbeh po miestnosti a na noc ho zatvárame do klietky. Keď zatočíte rúčkou z chodbičky, môžete ho vypustiť a ako ste mohli vidieť, rovnakým spôsobom ho aj zavriete. Nie, nie, nie... To by ste nemali robiť!“

Prestrčil som ruku cez mreže, aby som potľapkával lesklý, dvíhajúci sa a klesajúci bok. S vážnou tvárou mi ju odtiahol.

„Uist'ujem vás, že toto nie je najlepší nápad. Nemyslíte si, že ak si to môžem dovoliť ja, môže si to dovoliť každý. Tommy je priberčivý, čo sa týka priateľov. Aha, začul, že sa mu nesie obed! Všetci je tak, chlapče?“

Na kamennej dlažbe v chodbičke sa ozvali kroky, šelma vyskočila na laby a dala sa chodiť hore-dolu po úzkej klietke,

žlté oči jej žiarili a okolo bieleho radu ostrých zubov sa jej vlnil a kýval červený jazyk. Vošiel paholok s kusiskom surového mäsa na tácke a prestrčil ho kocúrovi cez mreže. Ten po ňom ľahučko skočil, odniesol si ho do kúta, kde si mäso pridŕžal labami, trhal ho a šklbal a zavše pritom zodvihol krvavý ňufák a pozrel na nás. Pohľad na neho ma odpudzoval a zároveň fascinoval.

„Už chápete, prečo ho tak zbožňujem, však?“ opýtal sa ma hostiteľ, keď sme vychádzali z miestnosti. „Najmä ak uvážite, čo som sa s ním namordoval. Povieť vám, priviezt' ho sem priamo zo srdca Južnej Ameriky nebola žiadna hračka, ale už je tu, živý a zdravý a ako som povedal, je to ten najdokonalejší exemplár v Európe. Ľudia zo zoo by za neho dali čokoľvek, ale ja si naozaj nedokážem predstaviť, že by mal odísť. Nuž, tuším som vás svojou záľubou otravoval už dosť dlho. Najlepšie urobíme, ak budeme nasledovať Tommyho príklad a dáme si čosi pod zub.“

Môj juhoamerický príbuzný bol taký zaujatý vlastným pozemkom a jeho nevšednými obyvateľmi, že spočiatku som mal pochybnosti, či sa venuje aj niečomu inému. Len množstvo telegramov, ktoré denne dostával, ma presvedčilo, že sa čomusi predsa len venuje a že sú to vskutku neodkladné záležitosti. Telegramy chodili v ktorúkoľvek hodinu a vždy ich otváral nanajvýš dychtivo a s napätou tvárou. Občas mi napadlo, že mu hádam píše z džentlmenského klubu Turf, potom zase, či to nebudú správy z burzy. V každom prípade musel mať rozbehnuté veľmi dôležité záležitosti, ktoré nemohol vybaviť zo suffolkských pahorkatín. Počas mojej šesťdňovej návštevy dostával denne aj tri alebo štyri telegramy, ba niekedy dokonca sedem či osem.

Tých šesť dní som zúročil tak dobre, že na konci sme s bratrancom boli už priam jedna ruka. Večer čo večer sme do noci vyesedávali v biliardovej miestnosti, kde mi rozprával tie najnezvyčajnejšie zážitky z Ameriky plné dobrodružstiev. Boli to príbehy plné takých hrozivých nebezpečenstiev, že mi naozaj nešlo do hlavy, ako ich mohol prežiť ten drobný, opálený a buclatý človečik, čo sedel predou mnou. Ja som

mu na oplátku porozprával čo-to o londýnskom živote, a to ho natoľko zaujalo, že sa mi sľúbil na niekoľkodňovú návštevu v Grosvenor Mansions. Túžil zakúsiť trochu bohémskeho veľkomestského života a nechcem sa chváliť, ale rozhodne si na to nemohol nájsť vhodnejšieho sprievodcu. Až v posledný deň návštevy som sa odvážil nadhodiť, čo ma trápi. Úprimne som sa mu priznal k finančným problémom a blížiacemu sa krachu. Požiadal som ho o radu, no pravda, dúfal som zaiste v hmotnejšiu pomoc. Pozorne ma počúval a pritom silno poťahoval z cigary.

„Ale veď ste predseda,“ prerušil ma, „dedičom nášho príbuzného, lorda Southertona?“

„To rozhodne som, ale ten by mi nikdy peňažne nepomohol.“

„Nie, asi nie, počul som, že je to škrob. Môj úbohý Marshall, nie ste veru v závideniahodnej pozícii. Mimochodom, ako je na tom lord Southerton so zdravím?“

„Vážne problémy mal, odkedy sa pamätám.“

„Presne tak, stále čosi škripe a nič z toho. Na dedičstvo sa ešte môžete načakať. Bože, bože, aká neprijemná situácia!“

„Sir, dúfal som, že keď už viete, ako sa veci majú, že by ste mi možno boli ochotný požičať...“

„Dost, už nič viac nehovorte, môj drahý priateľ,“ zvolal nesmierne srdečne, „pohovoríme si o tom dnes večer a sľubujem vám, že ak to bude v mojich silách, pomôžem vám.“

Nemrzelo ma, že sa moja návšteva blíži ku koncu, ak totižto viete, že v dome je osoba, ktorá sa nevie dočkať, kedy už budete preč, nie je to nič príjemné. Bledá tvár a nepriateľský pohľad pani Kingovej boli voči mne čoraz nevraživejšie. Nebola už síce otvorene bezočivá, bránil jej v tom strach z manžela, ale šialenú žiarlivosť namierenú proti mojej osobe prejavovala tým, že ma úplne ignorovala, nikdy ma priamo neoslovila a pobyt na Greylands sa mi v každom smere snažila čo najväčšmi znepríjemniť. V posledný deň boli jej spôsoby natoľko urážlivé, že nebyť večerného rozhovoru, do ktorého som vkladal nádej, že zvráti moju bezútešnú situáciu, hneď by som sa zbalil.

K rozhovoru sme sa dostali veľmi neskoro, pretože v ten deň sa na bratranca telegramy len tak sypali a on hneď po večeri zmizol vo svojej pracovni a vyšiel z nej až vtedy, keď už všetci išli spať. Počul som, ako obišiel celý dom a pozamykal dvere ako každú noc a nakoniec sa ku mne pridal v biliardovej miestnosti. Zavalitú postavu mal zahalenú v župane a na nohách sa mu červeneli turecké papuče bez päty. Usadil sa do kresla a nalial si grog. Mojej pozornosti neuniklo, že v ňom má omnoho viac whisky ako vody.

„Bože dobrý!“ povedal. „To je ale noc!“

Noc to bola vskutku hrozivá. Okolo domu skuvíňal a pišťal vetrisko a okenné tabuľky rachotili a triasli sa, akoby ich už-už išlo pretlačiť dovnútra. Vďaka tomu sa tlmené, žlté svetlo lúčov zdalo akési jasnejšie a chuť cigár intenzívnejšia.

„Nuž, chlapče,“ začal hostiteľ, „dom a noc sú len naše. Osvetlite mi trochu vašu situáciu a uvidíme, čo by som pre vás mohol urobiť. Chcem počuť všetky podrobnosti.“

Keď ma takto povzbudil, pustil som sa do zdĺhavého vysvetľovania, v ktorom sa striedavo objavovali všetci obchodníci a veritelia, počnúc majiteľom bytu až po môjho komorníka. V notese som mal všetko zapísané, a tak som pekne zoradil fakty a, musím si pogratulovať, myslím, že som s profesionalitou skutočného ekonóma podal bilanciu svojho nie veľmi ekonomického životného štýlu a žalostného rozpoloženia. Skľúčilo ma, keď som postrehol, že môj spolubesedník má neprítomný pohľad a duchom je niekde inde. Občas síce prehodil nejakú poznámku, ale vždy veľmi povrchnú. Evidentne ma vôbec nepočúval. Podchvíľou sa prebral a predstieral záujem, žiadal ma, aby som niečo zopakoval, prípadne žiadal o podrobnejšie vysvetlenie, ale zanedlho sa znova ponoril do toho svojho zasnenia. Napokon vstal a odhodil ohorok cigary do roštu.

„Viete čo, drahý môj,“ zahlásil, „ja som nikdy nemal hlavu na počty. Budete mi to musieť pekne zapísať na papier, aby som videl konečnú cifru. Pochopím to, až keď to uvidím čierne na bielom.“

To bol povzbudivý návrh, a tak som mu dal svoje slovo. „Teraz je už čas ísť spať. Namojveru, veď hodiny v predsieni bijú jednu po polnoci.“

Hlboké dunenie vetriska prehlušilo odbíjanie nat'ahovacích hodín. Vietor uháňal a šumel ako silná rieka.

„Ešte predtým však musím ísť pozrieť mačku,“ oznámil mi. „Zo silného vetra býva nervózna. Pôjdete so mnou?“

„Isteže,“ súhlasil som.

„Kráčajte teda potichu a bez slova, celý dom už spí.“

Potichu sme prešli lampami vysvietenou predsieňou s perzským kobercom až k dverám na vzdialenejšom konci. Kamenná chodba bola úplne tmná, ale na háčiku visel lampáš zo stajne a môj hostiteľ ho zvesil a zažal. V uličke nebolo vidieť mrežu, šelma bola teda zavretá v kľetke.

„Podťe sem!“ zavolať na mňa bratranec a otvoril dvere.

Len čo sme vstúpili, zviera mierne zavrčalo. Búrka sa mu naozaj nepáčila. V sliepňavom svetle lampáša sme ho videli ako obrovskú čiernu kopu schúlenú v kúte brlohu a vrhajúcu neforemný tieň na biele steny. Namrzené švihal chvostom po slame.

„Chudáčik Tommy, nemá najlepšiu náladu,“ konštatoval Everard King, zvrchu si posvietil lampášom a díval sa na neho. „Vyzerá desivo, čo povieť? Musím mu hodiť niečo pod zub, aby som ho trochu rozveselil. Chytíte mi na moment lampáš?“

Zobral som mu ho z ruky a on vykročil k dverám.

„Žrádlo má inde,“ oznámil mi. „Ospravedlníte ma na chvíľu, však?“ zmizol a dvere sa za ním zavreli s prenikavým kovovým zacvaknutím.

Z toho tvrdého, prenikavého zvuku mi zmeravelo srdce v hrudi. Odrazu mnou prebehla triaška zhrozenia. Oblial ma studený pot a premkol neurčitý pocit krutej zrady. Priskočil som k dverám, ale z vnútornej strany im chýbala kľučka.

„Hej!“ zakričal som. „Pustite ma von!“

„Dobre, dobre! Nerobte rámus!“ chlácholil ma hostiteľ z chodby. „Máte predsa lampáš, nie?“

„To áno, ale nemám najmenšiu chuť trčať tu zamknutý celkom sám.“

„Ale čo?“ začul som jeho srdečný, chichotavý smiech. „Nebudete dlho sám.“

„Pane, pustite ma von!“ zopakoval som zlostne. „Skutočne nemám veľké pochopenie pre takéto lacné žarty.“

„Ako pre koho lacné,“ povedal a opäť sa odporne zachichotal. Vtom som uprostred burácajúcej búrky začul škripanie a kvílenie krútiacej sa rúčky navijaka a rachot mreže, ktorá sa začala posúvať po drážke. Bože dobrý, vypúšťal z klieťky brazílsku mačku!

Vo svetle lampáša som zazrel, ako sa predomnou pomaly posúvajú tyče mreží. Na vzdialenom konci už bol asi tridsaťcentimetrový otvor. Zjačal som, schytil som poslednú tyč a ťahal ju späť na miesto ako zmyslov zbavený. Bol som zmyslov zbavený od zúrivosti a zdesenia. Asi na minútu sa mi podarilo navijak zastaviť. Vedel som, že na rúčku tlačil celou silou a že pákový mechanizmus ma určite premôže. Nohy sa mi na kamennej dlažbe šmýkali, centimeter po centimetri som sa podvoľoval a po celý čas som tú neľudskú príšeru prosil, aby ma ušetril takej strašnej smrti. Prosil som ho v mene našich príbuzenských vzťahov. Pripomínal som mu, že som jeho hosť. Úpenlivo som ho žiadal, aby mi povedal, čím som sa previnil. Odpovedal mi len myknutím a trhnutím rúčky a každé z nich potiahlo cez otvor ďalšiu tyč. Visel som na mreži a z celej sily som ju zvieral, až ma potiahol pozdĺž celej klieťky. Len vtedy som s boľavými zápästiami a prstami rozškrabanými až do mäsa vzdal tento beznádejný boj. Hneď ako som mrežu pustil, zapadla na svoje miesto a sekundu nato som už počul suchot tureckých papúč v uličke a zabuchnutie vzdialených dverí. Potom sa všetko ponorilo do ticha.

Po celý ten čas sa zviera ani nepohlo. Ticho ležalo vo svojom kúte, no prestalo švihať chvostom. Nečakaná prítomnosť človeka, ktorý sa drží mreže, pomaly sa mu posúva popred oči a jačí pritom ako o život ho očividne prekvapila. Videl som, ako na mňa vytrvalo upiera veľké oči. Keď som

sa vrhol na tyč, pustil som lampáš, ale ten na zemi stále horel a ja som sa poň zohol s myšlienkou, že by ma jeho žiara azda mohla ochrániť. Len čo som sa však pohol, zviera hlboko a hrozivo zavrčalo. Zmeravel som v pohybe a všetky údy sa mi od strachu roztriasli. Mačka (ak také strašné stvorenie vôbec možno nazvať takým všedným menom) nebola odo mňa vzdialená ani tri metre. Oči jej v tme žiarili ako dva fosforeskujúce kotúče. Desili a fascinovali ma zároveň. Bol som nimi ako zhypnotizovaný a nemohol som z nich spustiť svoj vlastný pohľad. V takých napätých okamihoch sa vie príroda s nami pekne zahrávať. Tie žiariace telesá predomnou plynule narastali a zase sa zmenšovali. Občas sa mi zdalo, že sú to len drobné bodky oslepujúceho jasu, akési elektrické iskry v čiernom neznáme, a nato sa odrazu začali zväčšovať a zväčšovať, až sa zdalo, že ich menlivé a zlovestné svetlo ožiaruje celý kút miestnosti. Až napokon sčista-jasna úplne zhasli.

Selma zavrela oči. Netuším, či je niečo pravdy na tej starej povedačke, že zvieratá sa podriaďujú ľudskému pohľadu, alebo či len driemala, faktom však je, že ani náhodou nevyzerala na to, že sa chystá zaútočiť a skrátka si zložila hladkú, čiernu hlavu na obrovské predné laby a zdalo sa, že spí. Ostal som nehybne stáť v strachu, že i ten najmenší pohyb by ju mohol prebudiť k zhubnému životu. Len čo sa do mňa prestal zabodávať pár tých hrozivých očí, mohol som opäť s jasnou myslou premýšľať. Bol som zatvorený na noc v jednej miestnosti s ľúťou beštiou. Vlastný inštinkt ma varoval, že toto zviera je rovnako nemilosrdné ako jeho pán, a to už ani nehovorím o tom, čo mi o nej narozprával ten zdvorilý lotor, ktorý ma do tejto kaše dostal. Ako sa pred ním ubránim až do rána? Dvere neprichádzali do úvahy, to isté som mohol konštatovať o úzkych, zamrežovaných oknách. Prázdna, dláždená miestnosť neposkytovala nijaký úkryt. Volieť o pomoc by bolo úplne absurdné. Vedel som, že tento brloh bol v odľahlej časti domu a že chodba, ktorá ho s domom spájala, bola dlhá možno aj päťdesiat metrov. Navyš, cez vyčíňanie víchrice za oknami by moje volanie len

sotva niekto začul. Mohol som sa spoľahnúť len na vlastnú odvahu a vynaliezavosť.

Vtedy mi s ďalším návalom hrôzy pohľad padol na lampáš. Sviečka sa zmenšila a už začínala sliepať. O desať minút úplne zhasne. Zostávalo mi teda len desať minút na to, aby som niečo vymyslel. Cítil som, že ak ostanem s tým hrozným zvieraťom potme, nebudem schopný činu. Čo i len myšlienka na to ma paralyzovala. Prešiel som zúfalým pohľadom po tejto cele smrti a zastavil som sa na jedinom mieste, ktoré sľubovalo, nevravím, že práve bezpečie, ale aspoň menej okamžité a bezprostredné nebezpečenstvo ako otvorený priestor.

Spomínal som, že klietka mala vrch aj predok. Keď bola predná mreža stiahnutá cez otvor v stene, vrch mala otvorený. Vrch spočívajúci na pevných nosníkoch z každej strany tvorili mreže vzdialené od seba v niekoľkokocentimetrových rozstupoch, pričom priestor medzi nimi vyplňalo pletivo z hrubého drôtu. V tejto chvíli vrchná časť klietky pôsobila ako mrežovaný baldachýn nad tvorom schúleným v kúte. Priestor medzi touto železnou policou a stropom mohol byť tak pol metra až meter. Keby sa mi tam podarilo dostať a skrčiť sa medzi tyče a strop, bol by som zraniteľný len z jednej strany. Zospodu, zozadu a po bokoch by som bol chránený. Napadnúť by ma mohla len spredu. Spredu ma nemalo čo chrániť, to je pravda, ale aspoň by som tej potvore nestál v ceste, keď sa začne prechádzať po brlohu. Ak by na mňa chcela dočiahnuť, dalo by jej to trochu námahy. Musel som však konať hneď, keď lampáš dohorí, už to nepôjde. Naprázdno som preglgol, vyskočil, chytil sa železného kraja vrchnej časti a lapajúc po dychu som vyhupol hore. Trochu som sa tam doluznačky mrvil, až som sa ocitol zoči-voči strašným očiam a zívajúcej papuli mačky. Jej smradľavý dych mi udrel do tváre ako para z kastróla s niečím skazeným.

Zdalo sa však, že je skôr zvedavá ako podráždená. Keď sa postavila na zadné laby, jemne sa jej zavlnil dlhý, čierny chrbát. Jednou labou sa opierala o stenu, druhú natiahla

a prestrčila pazúry cez drôtenú mriežku podo mnou. Jeden ostrý biely pazúr sa mi predral cez nohavice – mal by som sa zmieniť o tom, že som mal stále na sebe spoločenský oblek – a spravila mi škrabanec na kolene. Nebol to útok, skôr pokus, lebo len čo som zjačal od bolesti, znova sa spustila na štyri, ľahučko vyskočila z klietky do miestnosti, začala po nej krúžiť a zavše pozrela na mňa hore. Ja som sa zatiaľ posúval dozadu, až kým som na chrbte neucítil stenu, a tam som sa stiahol na čo najmenší priestor. Čím ďalej som bol, tým ťažšie mohla na mňa zaútočiť.

Zdalo sa mi, že pohybom sa čoraz väčšmi znervózňovala. Rýchlo a nehlučne krúžila po brlohu a neprestajne prechádzala popod železnú posteľ, na ktorej som ležal. Fascinované som hľadel na to mohutné telo, ktoré sa pohybuje ako tieň a ktorého vankúšiky na labách vydávajú pri našľapovaní sotva počuteľný zvuk. Sviečka už bola celkom maličká, taká malá, že som zviera ledva videl. Až napokon s posledným zažiarением a zapraskaním zhasla navždy. Ostal som s mačkou sám a potme!

Nebezpečenstvu sa ľahšie čelí s vedomím, že ste urobili všetko preto, aby ste sa pred ním zachránili. Zostáva vám už len jediné – ticho čakať, ako sa to skončí. Bol som na tom najbezpečnejšom mieste, aké sa za daných okolností dalo nájsť. Mlčky, takmer bez dychu, som sa uložil a dúfal som, že zviera možno zabudne na moju prítomnosť, ak neurobím nič, čím by som sa mu pripomenul. Predpokladal som, že sú asi tak dve hodiny ráno. O štvrtej už bude úplne vidno. Na denné svetlo som musel čakať necelé dve hodiny.

Vonku stále zúrila búrka a na okienka neprestajne bičoval dážď. Neprijemne zapáchajúci vzduch vo vnútri bol ochromujúci. Mačku som ani nevidel, ani nepočul. Pokúšal som sa myslieť na niečo iné, ale myšlienky na moju zúfalú situáciu dokázali zahnať len úvahy o bezcharakternosti môjho bratranca, o jeho nekonečnom pokrytectve a podľa nenávisť voči mne. Za jeho veselou tvárou sa skrýval duch stredovekého vraha. Čím dlhšie som nad tým premýšľal, tým jasnejšie som videl, ako prefikane celú záležitosť narafičil.